

Dobrá zpráva pro Tebe od...Olgy

Jak začala moje cesta za Bohem?

Zřejmě bych měla začít tím, že mě moji nevěřící rodiče jako novorozeně nechali pokřtít v římskokatolické církvi. Jenže to není zrovna něco, čím by se člověk mohl chlubit, protože dítě nemá na vybranou. Asi ve čtrnácti letech jsem díky dlouholeté kamarádce začala chodit ke Svědkům Jehovovým (SJ). Účastnila jsem se jejich shromáždění, většinou tajně, aby to rodiče nevěděli. Byli by totiž rozhodně proti, abych navštěvovala tuto organizaci. Mně se ovšem v přátelském prostředí SJ líbilo. Dokonce jsem jela i na jejich velký sjezd v Praze. Jako dítě jsem tamější atmosféru vnímala jako něco velkolepého: obrovské davy lidí, hromadné křty, usměvavé tváře. Byla jsem rozhodnutá, že až dovrším osmnáct let, nechť se na nějakém podobném sjezdu pokřtím také.

Po čase jsem si ale začala všimnout faktů, které jsem předtím neviděla. Občas jsem narazila na nesrovnalosti mezi Biblií a Strážnou věží. To je časopis, který spolu s dalším časopisem „Probud' se!“ byl pro Svědky hlavním zdrojem učení. Co bylo napsáno ve Strážné věži, to bylo svaté. Některá témata jsem vnímala jinak než oni. Několikrát se mi stalo, že mi nedokázali na mé otázky odpovědět a rozpory vysvětlit. A já zase pořád nebyla schopná pochopit například to, proč už neslaví narození Krista a proč si nepřipomínají jeho smrt a vzkříšení.

I když jsem se modlila k Bohu, četla o něm v upraveném překladu Bible, který Svědkové vydali pod názvem Nový svět Svatých písem, nikdy jsem necítila Jeho přítomnost, nezažila jsem žádné naplnění, vnitřní pokoj a klid. Přestala jsem postupně jejich shromáždění navštěvovat. Bohužel jsem tam nenašla naplnění, po kterém jsem tak moc toužila a očekávala ho najít. Lidé byli sice příjemní, přátelští, ale já chtěla víc. Víra v Boha mi však zůstala. Dlouhá léta, asi osmnáct let, jsem soukromě v Boha věřila. Nevěděla jsem, kam jít. Zнала jsem jen SJ a katolíky a tam ani tam mě to netáhlo.

Nelze ale říct, že má víra byla aktivním vztahem s Bohem. Měla jsem jen náboženství bez církevního zařazení. Mnohokrát během zmíněného jsem však zažila situace, kdy mi vzpomínka na Boha zabránila udělat něco neuváženého nebo přímo zlého. Věřím tomu, že Bůh byl v těch dobách se mnou. Možná jsem měla Zákon (křesťanské Desatero) v srdci a díky Bohu jsem šla celkem dobrými cestami. Nyní, když jsem již křesťankou, mi můj život připomíná puzzle. Jednotlivé dílky konečně dávají smysl a z rozházené stavebnice se stává celistvý obraz.

V květnu 2011 začalo v Sobotce cvičení karate, které jsem dělala v mládí. S nadějí, že najdu nějaké náplň a smysl života, jsem ho začala opět cvičit. Určitou radost mi sice dalo, ale to nebylo to hlavní. Na karate začal chodit i Kryštof Najman, který sem přivedl i svoji maminku Renatu Najmanovou. Skamarádily jsme se. Renata mi vyprávěla o tom, že dochází do sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi (JB). Vyslechla jsem ji, řekla jsem, že i já jsem věřící. Zároveň jsem sdílela mou obavu z toho, že nevím, jak poznat, které náboženství je to pravé. Jak jsem už zmínila, tenkrát jsem nevěděla nic o Kristu a jeho díle. A to ani nemluvíme o Duchu svatém. O něm jsem snad ani neslyšela. U SJ jsem Krista vnímala jen jako syna Boha, nikoho výjimečného.

V karate jsem pokračovala a opět jsem dosahovala a spokojenosti, když jsem se dočkala pochval od trenéra. Zpětně to vnímám tak, že mě epizoda s karate odváděla od důležitějšího a pravého cíle v životě. Táhlo mě to k Renatě a později jsem si vzpomněla, že jsem před několika lety zpátky pracovala s Danou Novákovou, která také chodila do JB. Pamatovala jsem si, jak byla usměvavá a v pohodě. Pak odešla na první mateřskou. Ptala jsem se sama sebe, jestli je to náhoda nebo mě Bůh chce přivést k sobě. Jsem ovšem odjakživa tak trochu nedůvěřivá a nerozhodná, takže jsem váhala udělat nějaký další významný krok.

Na karate jsem si před Vánoci zranila nohu. Z chirurgie mě poslali na ortopedii, ortoped mě poslal na rehabilitaci. Tam jsem docházela přibližně měsíc. Zlepšení nic moc, spíše nic než moc. Sestra na rehabilitaci mi řekla, že se ještě asi týden dva po proceduře čeká, zda se ukáže nějaké zlepšení nebo ne. Nic se nestalo.

Byl asi únor, nepamatuji se už přesně. Renata mě vzala ke své sestřence Andree. Kdo zná Andreu, ví, jaký je to živel a silná osobnost. Děvčata si říkala nějaká svědectví, mluvila o Bohu, o Kristu. Ta svědectví byla tak silná, že jsem nenalezla slov. Nešlo

neuvěřit! Uvnitř mě vše křičelo: „Ano. To je to, co hledám!“ V tu chvíli mě i mrazilo, cítila jsem opojení a neskutečnou radost.

Největší šok pro mě v ten den bylo, když jsem se holkám zmínila o mé bolavé noze. Neváhaly a hned se za uzdravení nohy modlily. A co se stalo? Přestala mě ihned bolet. V tu chvíli jsem chválila Boha. Byla jsem naplněná štěstím z toho, že Bůh vyslychá naše prosby a ukázal mi, že je se mnou. Dnes už vím, že mě v životě nikdy neopustil a byl se mnou pořád, i když já s Ním ne. Ale On je láska a snaží se přivést zpátky k sobě každého. Když nevyjde první pokus, udělá druhý, třetí...

Co bylo dál? Vrhla jsem se do vztahu s Bohem po hlavě. Nevím už, kdy přesně, ale přijala jsem Ježíšovu oběť za svou. Nacházela jsem si na netu kázání od Joyce Mayerové, četla jsem křesťanskou literaturu, začala jsem jezdit do sboru JB. Díky Duchu svatému, kterého mi Bůh dal stejně jako všem věřícím, zmizela moje výbušnost a hněv. Vymizely vulgární výrazy. Situace, které bych před uvěřením řešila cholericky nebo naopak tichou domácností či potlačovaným hněvem, teď s pomocí Ducha svatého zvládám úplně jinak. Díky Bohu!

Každý den zažívám Boží pomoc a oporu. Snad každý den by bylo o čem vyprávět. Někdy to jsou maličkosti, ale ona i maličkost ukazuje na Boží velikost a lásku.

Vrátím se k mé zraněné noze. Šest hodin po uzdravující modlitbě mě začala opět bolet. Věděla jsem, že mi Bůh od těchto potíží může pomoci. Modlila jsem se, ale stále se nic nelepšilo. Vyznávala jsem staré hříchy a odpouštěla druhým, protože i to někdy ovlivňuje uzdravení. Stále nic. Už jsem nevěděla, jak se modlit. Pak jsem situaci probírala s manželkou pastora. Jednoduše se mě zeptala, jak jsem k úrazu přišla. Jakmile jsem zmínila karate, bylo jí jasno. Alena mi vysvětlila, že karate má okultní kořeny a okultismu se Bohu oškliví. Nechtěla jsem věřit tomu, že by zrovna karate, kterému jsem věnovala přibližně 10 let života, bylo cosi okultního. Nakonec jsem to ale připustila a vyznala jako hřích. Do dvou týdnů byla noha v pořádku! Stačilo vytrvat v modlitbách.

Děkuji Bohu za to, že i když jsem to v minulosti vzdávala já s Ním, On to ve své nekonečné lásce nikdy nevzdal se mnou.

Olga